

HỒI 18

HỒNG SA HUYẾT ẢNH CHƯÔNG

Vừa tránh được ba mũi ám khí lại thấy một vật đen lù lù mang kính phong ào ào áp tới. Triển Bạch thất kinh rút kiếm, một chiêu "Nhất Cân đề vạn cân" mũi kiếm điểm nhẹ vào vật đang áp tới "Vù!" một cái, vật lướt qua đầu, lúc này Triển Bạch mới nhẹ nhàng đáp xuống.

Đứng vững dưới đất định thần nhìn lại mới hay là một hòa thượng cao lớn như tượng hộ pháp, tay cầm thiết bài to bằng cánh cửa, vừa xuất chiêu công chàng.

Triển Bạch sực nhớ ra cái tên "Thiết Bài hòa thượng", binh khí là một thiết bài cực lớn sức nặng ngàn cân. Vừa rồi chàng dùng mũi kiếm có thể đẩy nổi thiết bài qua khỏi đầu, đừng nói Thiết Bài hòa thượng thất kinh, ngay chính chàng cũng không dám tin đó là sự thật.

Nhìn lại bên ngoài, đã có mấy chục người đang vây kín cả ngôi tử điểm. Đang lúc chàng còn kinh hãi quan sát mấy người đang bao vây tử điểm thì trong không trung có hai đạo hồ quang nhằm hai thái dương chàng phóng tới.

Triển Bạch hơi rùn người xuống, trường kiếm một chiêu "Cử hỏa thiên thiên" từ dưới đánh lên.

Kịch! Kịch! hai tiếng giòn tan tiếp theo thấy hai vật tròn văng lẳng lốc ra xa. Thì ra đó là đôi Lưu Tinh chùy vừa bị Vô Tình Bích kiếm chém đứt dây.

Lại có mấy tiếng quát lớn, hàn quang chớp động, hai kiếm một đao nhằm Triển Bạch thích tới.

Triển Bạch kiếm thân hợp nhất tạo thành một luồng bích quang nhằm binh khí của đôi phương chém tới Ba người này đã biết binh khí của đôi phương lợi hại nên không dám để binh khí mình chạm kiếm, nữa chừng đành phải triệt chiêu lui lại.

Ào! Một luồng kính phong như cơn lốc ập đến sau lưng Triển Bạch.

Triển Bạch không kịp biến chiêu nghênh đỡ tả thủ xuất chưởng nghênh chiến.

Bùng! Thân hình Triển Bạch hơi chao đảo, trong khi lão nhân xuất chưởng ám toán chàng liên tiếp lui ba bước mới đứng vững được.. Lão nhân này chính là người nổi danh vùng Lỗ Nam với đôi thiết chưởng. Thiết chưởng Lã Lục Thuận Lã Lục Thuận khổ luyện Thiết Sa chưởng của mình, nào ngờ bị một thiếu niên vô danh tiểu tốt dễ dàng đẩy lui, bởi vậy lão gương đôi mắt kính ngạc nhìn Triển Bạch, cơ hồ không tin vào mắt mình.

Triển Bạch vừa đói vừa mệt lại bị vây công liên miên bất tuyệt, nộ khí đã bốc cao, song mục lộ hung quang quét mắt nhìn khắp một vòng. Vô Tình kiếm giờ cao, ra về như sắp tấn công.

Mấy mươi cao thủ kẻ thì đã nếm qua nội lực của Triển Bạch, kẻ chưa thử thì nhìn thấy chàng hiển lộ thần oai lòng đã úy kỵ, giờ thấy chàng đã nổi giận lại sắp xuất thủ tấn công, ai nấy đều tự động thối lui mấy bước thủ thế, sắc mặt lộ vẻ kinh hoàng.

Triển Bạch thấy bọn người này lúc đầu thì khí thế hùng hổ, không ngờ chỉ mới qua mấy chiêu mà đã khiếp đảm đến như vậy, bất giác cất tiếng cười ha hả.

Quần hào bị tiếng cười của Triển Bạch kích nộ, đồng loạt quát lên một tiếng vang rền, vô số binh khí chớp động thảy đều nhằm Triển Bạch công tới.

Đang lúc cấp bách, Triển Bạch xuất một chiêu "Kinh phong chiết thảo", Vô Tình Bích kiếm tạo thành một làn bích quang quét ra.

Choang! Choang! Mấy tiếng vang lên, có hai, ba món binh khí không kịp thu về bị Vô tình kiếm chém đứt, lại những tiếng hô hoán. kinh hãi, rùng rùng thối lui.

Chiêu "kinh phong chiết thảo" này vốn chàng học lỏm được của Truy phong kiếm Phạm Kiệt lúc ở Mộ Dung sơn trang. Tuy chàng chưa vận dụng được hết những biến hóa của chiêu thức. Nhưng với công lực của chàng hiện thời lại thêm Vô Tình Bích Kiếm trợ lực nên uy lực kinh người.

Lại nói Triển Bạch đắc thủ định tiếp tục truy sát đối phương bỗng nghe tiếng quát:

- Dừng tay!

Âm thanh như sấm động, lọt vào tai xong vẫn còn nghe "Oong! Oong!" Triển Bạch dừng tay nhìn lại thì ra người vừa nói chính là hồng diện lão nhân, sau lưng lão là một thiếu niên tuấn tú vậy ra này giờ lão đã trị xong vết thương cho gã.

Hồng Diện lão nhân đến trước mặt Triển Bạch dừng lại:

- Ngươi với Phạm thị Ở Trấn Giang có quan hệ gì? Nói cho rõ kéo lại hiểu lắm.

- Tại hạ với Phạm thị cũng chẳng có quan hệ thân thiết gì.

Triển Bạch vốn bản tính thành thật, lại nữa kinh nghiệm giang hồ không nhiều nên có sao nói vậy, chẳng cần biết nó sẽ gây ra hậu quả gì.

Hồng diện lão nhân ngửa mặt lên trời cười ha hả:

- Tiểu tử có chí khí! Ngươi biết ta là ai không?

- Thứ cho tại hạ mắt kém?

Hồng diện lão nhân lại cười lớn:

- Tiểu tử! Lão phu không tin Lạt Thủ Đồng Tâm lại bị bại dưới tay ngươi. Giờ lão phu thử ngươi ba chiêu, nếu ngươi tiếp nổi ba chiêu của lão phu thì cả vùng Tô, Lỗ mặc cho ngươi đi chẳng ai dám ngăn cản, thế nào?

Triển Bạch không biết rõ Hồng diện lão nhân này là ai. Kỳ thực lão là nhân vật mà cả vùng Tô, Lỗ giang hồ hắc bạch nghe danh tán đờm. Họ Diêu tên Bính Côn, trác hiệu Huyết chương hỏa long, không những Hồng sa huyết ảnh chương đã luyện được mười thành hỏa hầu, mà nói về hỏa được ám khí có thể nói độc bộ giang hồ, đặc biệt là món kỳ hình binh khí giắt sau lưng lão hình thù như cánh tay người nhưng hơi to hơn một chút, ngoài công năng đề điểm huyết và phong tỏa tước đoạt binh khí của đối phương ra. Đây quả là một thứ ngoại môn binh khí cực kỳ bá đạo tên gọi Tiên Nhân chương. Suốt một dãy dọc hai tỉnh Tô, Lỗ có không ít giang hồ hảo thủ táng thân dưới tay lão, bởi vậy tính khí cực kỳ ngạo mạn.

Nhưng không biết vì lẽ gì lão lại bị An Lạc công tử kéo cho tọa trên ở Hưng Long trấn này, có thể nói là ngoại vi của Vân Mộng sơn trang ở Tô Châu.. Lúc trưa Diêu Bính Côn nghe thuộc hạ báo cáo có một thiếu niên mang kiếm, ám toán chết Phí Nhất Đồng trong một cánh rừng ở phía bắc trấn. Thoạt đầu lão không tin, bởi Phí Nhất Đồng thuộc hàng nhất lưu cao thủ trong số môn khách của Vân Mộng sơn trang, ngay cả bản thân lão cũng không dám chắc có thể thắng được Phí Nhất Đồng.

Lão bán tin bán nghi hạ lệnh cho thuộc hạ một mặt theo dõi hành tung của thiếu niên, một mặt phi báo cho An Lạc công tử.

Đến chập tối thì nghe thuộc hạ báo cáo thiếu niên đã vào Hưng Long trấn, bởi vậy lão mới dặt đồ đệ Ngọc Diện na sát Tống Tiểu Phi cùng một số cao thủ thuộc hạ đến tửu điểm.

Sau khi trị thương cho đồ đệ xong vừa bước ra bỗng thấy thiếu niên sử dụng Truy Phong kiếm của Phàm thị, vốn tưởng chàng là người của Phàm gia nên mới quát hỏi.

Nào ngờ chàng lại phủ nhận quan hệ với Phàm gia ngữ khí lại khá ngông cuồng nên lão mới thách đấu.

Triển Bạch bản tính bất khuất nào sợ trời cao đất dày, thấy hồng diện lão nhân ngạo mạn như vậy lập tức nhận lời:

- Tại hạ dù bất tài cũng liều chết tiếp các hạ ba chiêu.
- Hảo tiểu tử! Có dũng khí!

Diêu Bính Côn quát xong lập tức co hai vai lại, thân hình thành hình cung, sắc mặt vốn đã rất đỏ của lão càng đỏ hơn, hữu chương giơ lên, chương tâm đỏ như chu sa, quát:

- Tiểu tử cẩn thận! Đây là chương thứ nhất!

Đơn chưởng đẩy ra, Hồng sa huyết hình chưởng vận đủ năm thành, phóng thẳng vào ngực Triển Bạch.

Bùng!

Song chưởng chạm nhau, kinh phong tứ tán, đá bay cát chạy, Triển Bạch đảo người hai lượt nhưng cuối cùng cũng trụ vững tại chỗ, chỉ có chưởng tâm của chàng cảm thấy như có một luồng nhiệt khí truyền vào, cổ họng lập tức cảm thấy khô khốc, đầu óc choáng váng Trong khi đó Diêu Bính Côn thối lui hai bước. Đó không phải nội lực lão thua sút đối phương chỉ vì lão mới dụng có năm thành công lực, còn Triển Bạch thì dụng đến mười thành Bị chấn lui hai bước làm Diêu Bính Côn nộ khí xung thiên, trợn mắt quát:

- Hảo tiểu tử! Chiêu thứ hai!

Lần này lão đã dùng đến tám thành công lực.. Cao thủ giang hồ giao đấu, kẻ có kinh nghiệm, khi đối chưởng với đối thủ mà chưa biết rõ thực lực đối phương, không khi nào dụng toàn lực.

Thường thì chỉ dùng bốn năm thành công lực để thăm dò công lực đối phương, sau đó mới tăng dần kinh đạo. Có như vậy mới càng đấu càng mạnh, tránh được bị đuối sức về sau.

Nhưng Triển Bạch nào hiểu được chân lí đó, chưởng đầu tiên đã vận toàn lực.

Khi chưởng thứ hai của đối phương đánh lới, lực đạo gia tăng, thì đã biết mình chưa phải là đối thủ của Diêu Bính Côn. Nhưng bản tính của chàng không cho phép mình khiếp sợ đành cắn răng tung chưởng.

Bùng!

Dư kinh xoắn vào nhau tạo thành một cơn lốc xoáy khiến quần hào bên ngoài ùn ùn thối lui.

Diêu Bính Côn đứng sừng sững như tượng, trong khi đó Triển Bạch thối lui hai bước, đồng thời chưởng tâm như bị thiêu đốt, mồ hôi vã ra như tắm, đầu óc quay cuồng thiếu chút nữa ngã nhào xuống đất. Nhưng nhờ vào chút nghị lực khiến chàng còn đứng vững được.

Bọn cao thủ đứng bên ngoài thấy Triển Bạch liên tiếp đối hai chưởng với Diêu Bính Côn mà vẫn không có dấu hiệu bị thương, ai ai cũng đều khen thầm.

Chỉ có Diêu Bính Côn là đã nhận ra Triển Bạch đã không còn sức kháng cự nữa, nên không để cho chàng có thời gian điều tức, vội quát lớn:

- Chưởng thứ ba!

Dứt lời lão vận toàn lực vào song chưởng đẩy ra.

Đến lúc này mới thật sự thấy hết uy lực của Hồng sa huyết ảnh chưởng, kinh phong đi tới đâu trong không khí nghe tiếng nổ lốp bốp tới đó, hơi nóng tỏa ra khắp nơi.

Triển Bạch lúc này cả hô hấp cũng thấy khó khăn đừng nói chi đến vận chưởng đối kháng, biết rõ mình không sao chịu nổi chưởng thứ ba của đối phương, nhưng chàng không thể thối lui, cũng không thể cầu xin đối phương nương tay, vận hết sức tàn vào song chưởng đẩy ra.

Bùng!

Bụp! Bụp! Liên tiếp, giấy dán cửa sổ của tử điếm cách đó mấy trượng đồng rách toát cả ra. Đủ thấy áp lực của hai luồng chưởng kinh tạo ra kinh thiên động địa như thế nào.

Bụi cát tung lên mù trời, quần hào đứng bên ngoài lại một lần nữa thối lui. Không ai nhìn thấy tình hình hai người bên trong hiện trường ra sao.

Lát sau cát bụi lắng xuống, thấy hai người vẫn đứng đối diện nhau, không có ai ngã xuống cả. Quần hào bên ngoài ồn ào bàn luận:

- Thiếu niên này quả không đơn giản!
- Công lực kinh nhân!
- Không biết hẳn làm sao luyện được công lực kinh nhân như vậy.

Mọi người kinh hãi cũng phải, trong giang hồ hiếm có những cuộc giao đấu chưởng đối chưởng như vậy.

Lại nói Huyết chưởng hỏa long thành danh đã mấy chục năm nay vậy mà trong ba chưởng không đánh ngã nổi một thiếu niên chưa từng được biết đến trong giang hồ.

Nhưng nếu để ý kỹ một chút sẽ nhìn thấy thần thái Triển Bạch khác thường. Sắc diện chàng đỏ phừng phừng, mắt không chút thần quang mặc dù song mục vẫn mở trừng trừng. Diêu Bính Côn biết rõ, thiếu niên này đã bị chưởng lực của lão chán thương nội thủ, đã mất hết tri giác, còn việc gã không bị ngã là do sau lưng gã có một bức tường, chưởng phong lão gặp bức tường phản hồi giữ cho thân hình gã khỏi ngã. Nhưng đó cũng chỉ là suy đoán, lão lên tiếng hỏi:

- Tiểu tử! Ba chưởng của lão phu thế nào?

Triển Bạch vẫn đứng như tượng không đáp.

Lão ngửa mặt lên trời cười ha hả:

- Tiểu tử, ngươi chắc là không thể trả lời lão phu được nữa. Điều ngạc nhiên là tiểu tử ngươi chẳng phải là trung thần nghĩa sĩ gì sao có thể chết đứng.

Dứt lời lão áp tới vươu chỉ điếm vào Mi tâm huyết của Triển Bạch.

Hành động của lão mang hai mục đích, nếu đối phương đã chết mà không ngã thấy cũng khó coi, một chỉ này đè đẩy ngã đối phương, còn nếu chưa chết thì một chỉ này cũng đủ lấy mạng đối phương.

Nên biết Diêu Bính Côn xưa nay nổi danh là kẻ tâm địa ác độc, giao đấu với người không bao giờ để đối phương sống. Về điểm này lão thường tự biện hộ rằng "nhân từ với địch tức tàn nhẫn với mình".

Khi lão xuất thủ còn chưa chạm tới Triển Bạch bỗng nghe tiếng quát thanh tao:

- Lão quý! Dừng tay!

Gần như đồng thời với tiếng quát, một vật đen dài nhắm Âm Đô huyết trên tay phải lão bắn tới.

Diêu Bính Côn quả không hồ là cao thủ vang danh vùng Tô, Lỗ, song thủ lão chớp lên một cái, thân hình đảo một vòng trong không trung rồi trở về vị trí cũ.

Trước mặt Triển Bạch xuất hiện một cầm y thiếu nữ đẹp tựa thiên tiên.

Tiếp đó là một tiếng "xoẹt", rồi tiếng kêu đau đớn vang lên.

Thì ra thiếu nữ vì cứu Triển Bạch đã dùng chiếc roi ngựa làm ám khí phóng về phía Diêu Bính Côn, Diêu Bính Côn lộn người tránh được nhưng chiếc roi như ngọn lao phóng đi xuyên qua vành tai Thiết Bài hòa thượng.

Bộp! một tiếng, chiếc roi da cắm vào vách điếm sâu đến ba, bốn tấc, phần còn lại gần hai thước lòng thông cặp ngoài vách.

Quần hùng nhìn thấy cảnh này không khỏi lắc đầu le lưỡi, phục thầm công lực của thiếu nữ. Có thể biến vật mềm thành cứng đã thương người xong dư kinh lại đủ để làm chiếc roi da cắm phập vào vách!

Thế là mục quang mọi người đổ dồn về phía cầm y thiếu nữ, chỉ thấy nàng mình mặc cầm y, làm tôn lên làn da trắng như tuyết, và thân hình nở nang của nàng, tuổi tác bất quá chỉ mười sáu, mười bảy tuổi.

Diêu Bính Côn sau khi quan sát thiếu nữ xong quát:

- A đầu này là ai mà dám xen vào chuyện của lão phu?

Cầm y thiếu nữ tay chống nạnh hừ lạnh:

- Hồng diện lão đầu! Dừng vội ra tay? Ta hỏi ngươi, ngươi đã từng đó tuổi đầu vậy mà nói ra có biết thủ tín không?

- Hừ! A đầu mắt dạy! Mở miệng nói càn không biết nể nang người utrưởng thượng. Dừng trách lão phu đánh chết ngươi.

- Hừ! Lão đầu thất tín? Dừng nói ngươi có thể đánh chết ta, nếu ngươi đỡ nổi một chưởng của ta thì Nam thất tỉnh, Bắc lục tỉnh mặc cho ngươi ngang dọc không ai dám ngăn cản.

- Câm miệng!

Diêu Bính Côn thấy thiếu nữ này cứ nhại lại lời của lão ăn miếng trả miếng nên nộ khí xung thiên định một chưởng đánh chết đối phương cho hả dạ. Nhưng bỗng nghe...

- A đầu to gan! Ngươi phải đền mạng cho cái tai của Phật gia!

Thì ra Thiết Bài hòa thượng hận a đầu này phóng roi làm rách tai lão, đã múa thiết bài nhắm đầu đối phương đập xuống.

Cầm y thiếu nữ miệng mỉm cười chùng như không coi Thiết Bài ra gì. Đến khi Thiết bài còn cách đầu không đầy một thước mới đột ngột rùn người xuống không biết dùng thân pháp gì lướt ra ngoài, một thế "Hoàng Hạc Phiên thân" tung người lên điểm chân lên thiết bài cười lớn nói:

- Hòa thượng ngốc! Không có binh khí thì đến bản cô nương cho một món, có đầu giờ cửa chùa làm binh khí như vậy.

Thiết Bài hòa thượng giận càn hông, hươ thiết bài như giông như gió, định đập nát con a đầu ra mới hả giận.

Cầm y thiếu nữ thân pháp nhẹ nhàng nhảy nhót trên thiết bài, miệng không ngớt kêu lên:

- Thú quá! Thú quá!

Cảnh tượng này trông rất nực cười, một bên là một hòa thượng to đùng như hộ pháp, tay múa may thiết bài to bằng cánh cửa. Một bên là cầm y thiếu nữ người gọn gàng đẹp như thiên tiên nhảy nhót trên tấm thiết bài, cười cười nói nói. Nếu không biết có thể làm tưởng đây là một tiệc mục biểu diễn của phường mãi võ!

Lúc này không chỉ Diêu Bính Côn, bọn thuộc hạ mà cả cư dân gần đó cũng đều kéo ra tròn mắt nhìn.

Thiết Bài hòa thượng thấy múa may hồi lâu vẫn không ném được thiếu nữ xuống đất liền nghĩ ra một kế, dùng một tay giữ thiết bài, một tay nhắm bụng dưới thiếu nữ đánh một quyền, miệng mắng:

- Con a đầu thối này, dám giỡn mặt với Phật gia? Xuống!

Xuất chiêu nhằm vào một bộ vị như vậy đối với một thiếu nữ là một hành vi hạ tiện hà huống lại do một hòa thượng ra tay. Cầm y thiếu nữ đỏ mặt không cười nữa, thóp người lại tránh một quyền của đối phương đồng thời dụng thế Thiên Cân trụ, giậm chân lên Thiết Bài tung người lên không trung, đáp xuống đất.

Trong khi đó Thiết Bài hòa thượng một tay cầm thiết bài nặng ngàn cân vốn đã không vững chãi gì lắm, bị đối phương giậm mạnh một cái vượt khỏi tay rơi xuống trúng bàn chân, tuy cách một lần giầy nhưng cũng khiến mười đầu ngón chân đau thấu tâm can, lão gập người xuống kêu la như heo bị chọc tiết.

Cầm y thiếu nữ không thèm để ý tới Thiết Bài hòa thượng quay sang Diêu Bính Côn:

- Hồng diện lão đầu! Xem ra ngươi cũng là nhân vật có tiếng tăm trên giang hồ, lẽ nào nói mà không giữ lời.

Diêu Bính Côn đã nhìn ra bộ pháp của cầm y thiếu nữ này là "Nhiếp không hoàn ảnh", một tuyệt kỹ độc truyền của một trong tứ đại hào gia.

Xem ra thiếu nữ này thân phận không phải tầm thường, đừng nói chỉ lão, ngay cả An Lạc công tử còn phải nể nang đôi phương vài phần. Nghĩ tới đây nộ khí bỗng biến đâu mất hết, gượng cười nói:

- Cô nương! Người nói ta nói mà không giữ lời? Chẳng hay ta nói gì mà không giữ lời?

- Hừ! Lão đầu! đừng làm bộ ngốc! Lúc nãy người có nói với người ta nếu đỡ nổi người ba chương thì cả vùng Tô, Lỗ mặc tình ngang dọc không ai dám ngăn cản sao?

Giờ người ta đã đỡ xong ba chương người còn định hạ sát thủ Diên Bính Côn biết ngày hôm nay không thể làm được gì hơn, đành cười lớn:

- Nói vậy lão phu để cho vị tiểu ca này đi là được rồi!

- Hừ! Có như vậy chứ! Bảo người của người tránh ra đi?

Cầm y thiếu nữ chụm môi huýt sáo mấy tiếng, xảy nghe tiếng vó câu lóc cóc từ bên ngoài chạy vào một con tuấn mã sắc lông đỏ sậm trông tuyệt đẹp, chạy ngay đến bên thiếu nữ.

Cầm y thiếu nữ vỗ vỗ cổ ngựa, xong điểm chân tung người bay lên vách điểm giơ tay lấy chiếc roi da, điểm chân vào tường trở ngược lại chỗ cũ. Thân pháp tuyệt mỹ, mọi người có mặt ở đây đều là võ lâm hào khách. Nhưng không ai dám chắc mình có thể biểu diễn hay hơn thiếu nữ này, bởi vậy trong lòng đều thầm phục nhãn quang của Diêu Bính Côn.

Cầm y thiếu nữ thung dung dắt ngựa đến bên Triển Bạch, thấy chàng mặt đỏ phừng phừng, song mục vô thần, không khỏi đau lòng rơi lệ.

- Triển ca ca! Ca ca thương thế có nặng không?

Triển Bạch vẫn bất động.

- Triển ca ca. Tại sao ca ca không nói?

Triển Bạch bất động, cả mắt cũng không chớp.

Cầm y thiếu nữ lòng đau như cắt miệng lẩm bẫm:

- Đúng là lão đầu thôi này đã đả thương ca ca rồi. Mọii mọii đưa ca ca về nhà dưỡng thương xong sẽ quay lại tính sổ với lão.

Dứt lời phi thân lên yên, đỡ Triển Bạch lên đặt trên yên, một tay cầm cương, một tay ôm Triển Bạch định thúc ngựa đi. Bỗng thấy Diêu Bính Côn bước tới giơ tay ngăn lại, nói:

- Cô nương! Khoan đã!

Cầm y thiếu nữ cau mày:

- Sao? Lão đầu thói người định đổi ý?

Diêu Bính Côn cười gượng chưa kịp đáp lời thì đồ đệ lão, Ngọc diện la sát Tống Tiểu Phi thấy thiếu nữ năm lần bảy lượt vô lễ với sư phụ, lúc này đã không chịu được quát:

- Tiệt tỳ! Chớ có vô lễ! Thiếu gia...

Nào ngờ Diêu Bính Côn quát lớn ngăn lại:

- Phi nhi! ở đây không có chỗ để người nói!

Xong quay sang cầm y thiếu nữ:

- Cô nương! Vì nể mặt gia trưởng của cô nương nên lão phu không thể không nói.

Tiểu ca này đã trúng phải độc hỏa "Hồng sa huyết ảnh chương" của lão phu, nếu không có giải dược độc môn của lão phu thì trong vòng ba ngày nội phủ sẽ bị cháy khô mà chết. Lão phu đã làm thì làm cho trót, đây là giải dược, về nhà cho y uống vào, nghỉ ngơi vài ngày thì bình phục.

Dứt lời vung tay ném dược hoàn về phía cầm y thiếu nữ.

Cầm y thiếu nữ mỉm cười vận công vào tay, dùng ngón tay cái, trở kẹp lấy.

Đừng thấy chỉ một dược hoàn nhỏ, nhưng lão đã vận đủ công lực để ném ra, thì không khác gì ám khí. Nếu không có đôi mắt tinh anh, công lực thâm hậu, thủ pháp cao cường thì không phải dễ dàng bắt dược. Đàng này thiếu nữ chỉ dùng hai ngón tay kẹp dược khiến lão tâm phục khẩu phục.

Cầm y thiếu nữ sau khi biểu diễn xong lấy trong người ra một bình ngọc, bỏ hoàn thuốc vào, không thèm nói lời cảm tạ thúc ngựa đi.